

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoP/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113232816
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4113232816.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a sudkýň JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej, vo veci starostlivosti súdu o H. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., F. XXXX/X, právne zastúpenej h&h PARTNERS, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Košiciach, Mäsiarska 6, zastúpená Mestom Nitra ako súdom ustanoveným opatrovníkom pre konanie, za účasti 1/ Z. Z., bývajúceho v X. - B., F. XXXX/X, právne zastúpeného h&h PARTNERS, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Košiciach, Mäsiarska 6, X/Henricha Z., bývajúceho v X. - M., L. XXX/X, 3/ Okresnej prokuratúry Nitra, so sídlom v Nitre, Damborského 1, 4/ Úradu komisára pre osoby so zdravotným postihnutím, so sídlom v Bratislave, Račianska 153, o návrhu navrhovateľky C. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., P. XX, zastúpenej Mgr. Martinom Hurtajom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie v Nitre, Štefánikova 15, na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony H. Z., o odvolaní navrhovateľky, o odvolaní H. Z. a o odvolaní Z. Z. proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 24Ps/25/2013-329 zo dňa 13. januára 2017 a o odvolaní Z. Z. proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č.k. 24Ps/25/2013-147 zo dňa 10.12.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Nitra č.k. 24Ps/25/2013-147 zo dňa 10.12.2014 **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Navrhovateľka sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomným návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2013 domáhala, aby súd pozbavil spôsobilosti na právne úkony jej matku H. Z., nar. XX.XX.XXXX a pre tento prípad ustanovil za jej opatrovníka mesto X.. Svoj návrh odôvodnila navrhovateľka tým, že jej matka utrpela v roku 2006 mozgovú príhodu, pričom od tohto času sa jej zdravotný stav začal výrazne zhoršovať. Nezávládala samostatne zabezpečovať bežné záležitosti týkajúce sa chodu domácnosti ako je varenie, upratovanie, nakupovanie, pomoc si vyžadovala aj pri osobnej hygiene. Navrhovateľka poukázala aj na skutočnosť, že jej matka opakovane utrpela mozgovú príhodu, pričom jej bola okrem iných diagnóz opakovane diagnostikovaná aj vaskulárna demencia.

2.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie obmedzil H. Z., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom X. - B., F. XXXX/X spôsobilosti na právne úkony tak, že menovaná nie je spôsobilá vykonávať jednostranné ako aj dvojstranné právne úkony, ktorých predmetom je nakladanie s finančnou hotovosťou a majetkom, a to najmä prevádzať majetok na blízke osoby, tretie osoby, vrátane vzdania sa dedičstva a prevodu majetku dedičstva v dedičskom konaní ako aj spísanie závetu, právne úkony týkajúce sa rozhodovania o svojej zdravotnej a sociálnej starostlivosti, právne úkony vykonávané pred štátnymi orgánmi, orgánmi verejnej správy, súdmi, finančnými a bankovými inštitúciami ako aj inštitúciami poskytujúcimi služby. Súd ustanovil Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. - B., F. XXXX/X za

opatrovníka pre H. Z., nar. XX.XX.XXXX, ktorý je oprávnený a povinný túto zastupovať v rozsahu jej obmedzenia spôsobilosti na právne úkony. Opatrovníka zaviazal predkladať súdu správu o osobe opatrovanca a o nakladaní s jeho majetkom dva krát ročne vždy k 30.06. a 31.12. za predchádzajúce polročné obdobie a po skončení funkcie je povinný predložiť súdu záverečný účet zo správy majetku opatrovanca. Vo zvyšnej časti súd návrh navrhovateľky zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania a trovy dôkazov platí štát.

2.2 Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 10 ods. 2, § 26, § 27 ods. 2, § 28 Občianskeho zákonníka, § 239 CMP, § 240 ods. 3, CMP, § 248 ods. 2 CMP, § 251 ods. 1, § 277 ods. 2, § 52 CMP. Po skutkovej stránke súd prvej inštancie poukázal na to, že prvý znalecký posudok v predmetnom konaní bol podaný dňa 27.11.2013 MUDr. Petrom Kozíkom. Súdom ustanovený znalec v záveroch posudku konštatoval, že H. Z. nie je schopná si sama zaobstaráť potrebné veci k bežnému životu a je odkázaná na pomoc a opatrovateľskú starostlivosť. Nevie sa orientovať v čase a priestore, hodnotu peňazí nedokáže správne stanoviť a nedokáže s nimi narábať a hospodáriť. V spoločnosti si nevie vybaviť svoje úradné záležitosti, nedokáže si správne uvedomiť obsah a význam právnych úkonov, nie je schopná správne vnímať význam súdneho konania a rozhodnutia. V konaní bol vypočutý svedok Z. Z., syn ktorý býva s matkou H. Z. v spoločnej domácnosti a zabezpečuje jej potrebnú pomoc, ktorý poprel závery znaleckého posudku. Pripustil, že si matka sem tam pletie mená, alebo si na nejaké meno nespomenie, ale funguje normálne a nevyžaduje celodennú starostlivosť. S dôchodkom, ktorý matka poberá nakladá a hospodári on, uhrádza všetky nevyhnutné výdavky spojené s bývaním ako aj návštevou denného stacionára. H. Z. vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že nesúhlasí s návrhom, pretože je spôsobilá na právne úkony, dokáže posúdiť dôsledky svojho konania. Ku svojmu vyjadreniu predložila správu zo psychologického vyšetrenia od PhDr. Aleny Oravcovej zo dňa 14.07.2014, z ktorej vyplynulo, že u H. Z. sa prejavujú následky cievnnej mozgovej príhody v kognitívnej oblasti na úrovni ľahkej demencie. Psychologička z odboru poradenskej psychológie ďalej konštatovala, že pozbavenie spôsobilosti na právne úkony H. Z. by bolo výrazným zásahom do jej integrity a mohlo by to zhoršiť jej zdravotný stav. Na základe zistených skutočností MUDr. Kozík vypracoval dodatok k znaleckému posudku, v rámci ktorého konštatoval správnosť diagnostických záverov svojho posudku. V dodatku ku svojmu znaleckému posudku poukázal na skutočnosť, že svedok P. Z. svojim vyjadrením ohľadom fungovania vyšetrovanej v domácnosti prakticky potvrdil závery znaleckého posudku, pričom tieto sú zase plne v rozpore s vyjadrením Z. Z., ako aj so svedeckou výpoveďou E. H., ktorý podľa znalca svojou výpoveďou tiež potvrdil závery predmetného posudku. K správe zo psychologického vyšetrenia u PhDr. Aleny Oravcovej znalec uviedol, že vo výsledkoch testov psychologička potvrdila organické poškodenie u probandky, ktoré v závere kvantifikovala do pásma ľahkej demencie. V súvislosti s tým konštatuje, že v psychologickom vyšetrení sa bližšie neuvádza do akej hĺbky psychologička vyšetrovala komplexnú orientáciu probandky, pričom poukázal na skutočnosť, že pri znaleckom vyšetrení bola probandka podrobená komplexnejšiemu vyšetreniu orientácie, kde v širšom kontexte zlyhávala. Znalec tiež poukázal na vyššie spomenuté vyjadrenie podpísané H. Z., doručené súdu dňa 08.09.2014, ktoré podľa znalca nemohol písať človek, ktorý trpí demenciou stredne ťažkého stupňa, pričom argumentoval, že vyšetrovaná pri znaleckom vyšetrení nedokázala napísať holú vetu. Preto sa domnieva, že list nepísala a ani neformulovala H. Z., nakoľko z psychiatrického hľadiska nie je možné, aby sa demencia vyliečila.

2.3 Vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnom konaní Z. Z. predložil súdu správu zo psychologického vyšetrenia H. Z. vypracovaného PhDr. Alenou Oravcovou, ako aj správu z ďalšieho psychologického vyšetrenia vypracovaného PhDr. Zuzanou Bielikovou, ktoré čiastočne odporujú záverom znaleckého posudku vypracovaného MUDr. Petrom Kozíkom, ustanovil súd "forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o." za znalca v tomto konaní, a to za účelom preskúmania znaleckého posudku podaného MUDr. Petrom Kozíkom. Súd prvej inštancie poukázal na závery tohto znaleckého posudku, z ktorých vyplynulo, že H. Z. trpí vážnou duševnou poruchou v pravom slova zmysle - vaskulárnou demenciou stredne ťažkého stupňa, ktorej príčinou je poškodenie mozgu. Ide o duševnú poruchu trvalého charakteru, pričom vhodnou liečbou nie je možné dosiahnuť zlepšenie, iba zabrániť, prípadne spomaliť zhoršovanie stavu. V základnom sebaobriadovaní ako sú hygiena, obliekanie, príjem potravy je menovaná podľa posudku samostatná. V rozšírenom sebaobriadovaní ako sú príprava stravy, zaobstaranie a užívanie liekov, návštevy lekárov a nakupovanie je závislá od druhých osôb. V dôsledku vážnej duševnej poruchy v súbehu s viacerými vážnymi chronickými telesnými ochoreniami nie je schopná samostatnej existencie, je odkázaná na trvalú opatrovateľskú starostlivosť druhých osôb. Kvalita časovej orientácie kľíše, vie sa orientovať v známom prostredí, v neznámom nie. Základnú

hodnotu peňazí pozná, avšak nevie sa samostatne zorientovať vo svojich finančných záležitostiach (výška dôchodku, pravidelné mesačné výdavky, úspory, výška a frekvencia nepravidelných výdavkov), nevie samostatne hospodáriť so svojimi financiami. Obsah a význam zložitejších právnych úkonov si neuvedomuje, nevie si samostatne vybaviť svoje osobné a úradné záležitosti. Znalec tiež konštatoval, že závery posudku sú v podstatných bodoch v zásade totožné so závermi posudku vypracovaného MUDr. Kozíkom a jeho dodatkom k tomuto posudku. Na rozdiel od MUDr. Kozíka však zastal názor, že H. Z. je pri vhodnom a ohľaduplnom vysvetlení schopná pochopiť základný význam predmetného súdneho konania a rozhodnutia o spôsobilosti na právne úkony. Potvrdil stredne ťažkú vaskulárnu demenciu a vyvracia tak ľahkú demenciu stanovenú PhDr. Alenou Oravcovou, ktorej príčinu vidí najmä v skutočnosti, že psychologička je poradenským psychológom a nie klinickým, pričom zároveň potvrdil, že už aj ľahší stupeň duševnej poruchy má nepriaznivý vplyv na schopnosť vykonávať právne úkony. Záverom v znaleckom posudku uviedol, že z pohľadu forenznej medicíny je možné pozbavenie alebo obmedzenie spôsobilosti na právne úkony odporučiť, ak osoba trpí vážnou duševnou poruchou a zároveň sú prítomné konkrétne psychosociálne okolnosti, v ktorých by mohlo byť toto riešenie tejto osobe prospešné. Poukázal na skutočnosť, že H. Z. trpí vážnou duševnou poruchou a jedinou psychosociálnou okolnosťou sú majetkové a osobné spory medzi príbuznými, ktoré keby sa vyriešili, mohla by pani Z. uspokojivo fungovať za asistencie príbuzných pri bežných aj vážnejších životných rozhodnutiach.

2.4 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh navrhovateľky na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony H. Z. bol podaný dôvodne. Poukázal na skutočnosť, že v priebehu konania s účinnosťou zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok, teda dňom 01.07.2016 zanikol inštitút pozbavenia spôsobilosti na právne úkony, ktorá zmena sa síce doposiaľ v hmotnoprávných predpisoch neprejavila, súd v konaní o spôsobilosti na právne úkony mohol rozhodovať v zmysle tohto zákona už len o „obmedzení“ spôsobilosti fyzickej osoby na právne úkony. Zdôraznil, že u H. Z. bola dvoma nezávislými znaleckými posudkami diagnostikovaná vaskulárna demencia stredne ťažkého stupňa, ktorej príčinou je poškodenie mozgu majúce podklad v skleróze mozgových ciev. Ide o duševnú poruchu trvalého charakteru s výrazným postihnutím intelektových a pamäťových schopností v zmysle ich deteriorácie, kde ani vhodnou liečbou nie je možné zvrátiť stav zistenej poruchy. V dôsledku vážnej duševnej poruchy v súbehu s viacerými vážnymi chronickými telesnými ochoreniami nie je vyšetovaná schopná samostatnej existencie, je odkázaná na trvalú opatrovateľskú starostlivosť. Nie je plne orientovaná časom a priestorom, hodnotu peňazí síce pozná, avšak nedokáže sa samostatne zorientovať vo svojich finančných záležitostiach, nedokáže s peniazmi narábať a hospodáriť. V spoločnosti si nevie vybaviť svoje úradné záležitosti, obsah a význam zložitejších právnych úkonov si neuvedomuje, nie je schopná správne zhodnotiť a posúdiť následky svojho konania tak, aby sama sebe neublížila. Vyšetovaná je v dôsledku svojho ochorenia veľmi ľahko manipulovateľná. Voči každej osobe, ktorá by jej dlhodobejšie poskytovala starostlivosť má tendenciu prechovávať bezhraničnú dôveru, sama však nie je racionálne schopná posúdiť, či ju takáto pre ňu blízka osoba usmerňuje v jej najlepšom záujme. Je síce pravdou, že H. Z. má v súčasnosti za asistencie svojho syna zabezpečenú kompletnú starostlivosť a dohľad, a podľa vyjadrenia znalca by v prípade, že by sa majetkové a osobné spory medzi príbuznými vyriešili, mohla za ich súčinnosti uspokojivo životne fungovať pri bežných aj vážnejších životných rozhodnutiach, avšak za súčasného stavu je práve úlohou súdu zabezpečiť ochranu jej záujmov. Súd prvej inštancie preto po posúdení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že H. Z. nie je spôsobilá vykonávať jednostranné ani dvojstranné právne úkony, ktorých predmetom je nakladanie s finančnou hotovosťou a majetkom, a preto je potrebné v záujme ochrany jej majetkových záujmov ju obmedziť v takomto rozsahu spôsobilosti na právne úkony. Podľa názoru súdu je totiž zodpovednosťou súdu ochrániť jej právom chránené záujmy nielen v súčasnosti, ale aj do budúcnosti a to tak, aby mala riadne zabezpečené všetky svoje potreby a to bez toho, aby sa dostala do ekonomickej závislosti od iných osôb, keďže H. Z. v súčasnosti hnutelným aj nehnuteľným majetkom disponuje. Poukázal na to, že obmedzením jej spôsobilosti na právne úkony v tomto rozsahu sa dosiahne stav, kedy každé nakladanie opatrovníka s majetkom menovanej, ktoré nebude bežné, bude v zmysle príslušných zákonných ustanovení podliehať schváleniu a teda aj kontrole zo strany súdu. Rovnako tak pristúpil súd v záujme ochrany vyšetrovanej k jej obmedzeniu spôsobilosti na právne úkony vo veciach zdravotnej a sociálnej starostlivosti, keďže vyšetovaná potrebuje podľa názoru súdu dohľad v súvislosti so zabezpečením pravidelnej návštevy lekárov ako aj užívaním medikamentózneho liečby a tiež vyžaduje zastupovanie pri právnych úkonoch spojených s poskytovaným sociálnou starostlivosťou, napr. aj v súvislosti s návštevou denného stacionára. Súd prvej inštancie obmedzil menovanej spôsobilosť na právne úkony aj v súvislosti s právnymi úkonmi vykonávanými pred štátnymi orgánmi, orgánmi verejnej správy, súdmi, finančnými a bankovými inštitúciami, ako aj inštitúciami poskytujúcimi služby z dôvodu, že menovaná nie je schopná pred týmito

samostatne vystupovať a hájiť tak svoje oprávnené záujmy, nakoľko nie je schopná chápať obsah a zmysel konaní pred uvedenými inštitúciami. Súd prvej inštancie H. Z. v rozsahu jej obmedzenia v spôsobilosti na právne úkony ustanovil opatrovníka, a to jej syna Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, ktorý je v súčasnosti jedinou osobou, ktorej H. Z. dôveruje. Súdom ustanovený opatrovník je oprávnený a povinný ju v rozsahu jej obmedzenia v spôsobilosti na právne úkony zastupovať a je súčasne povinný svoju funkciu vykonávať v najlepšom záujme opatrovanca, pričom súd pravidelne hodnotí výkon funkcie opatrovníka a v prípade, že tento porušuje svoje povinnosti alebo zneužíva svoje práva, môže byť zo strany súdu odvolaný.

2.5 Návrh navrhovateľky na ustanovenie osobitného zástupcu pre H. Z., ktorý by mal menovanú zastupovať v dedičskom konaní z dôvodu, že Z. Z. je tiež jedným z dedičov súd prvej inštancie zamietol, a to s poukazom na skutočnosť, že za daného stavu, kedy nie je právoplatné rozhodnutie o obmedzení spôsobilosti na právne úkony H. Z., nar. XX.XX.XXXX a ustanovení Z. Z., nar. XX.XX.XXXX za jej opatrovníka v rozsahu jej obmedzenia, nedochádza v zmysle § 30 Občianskeho zákonníka k stretu záujmov zákonného zástupcu so záujmami zastúpeného. O trovách dôkazov rozhodol súd prvej inštancie podľa § 251 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z.z. (Civilný mimosporový poriadok) tak, že trovy dôkazov platí štát. Súd žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal a to v zmysle § 52 Civilného mimosporového poriadku.

3. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, pričom uviedla, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď obmedzil spôsobilosť vyšetrovanej na právne úkony. Bola toho názoru, že súd neaplikoval ustanovenia § 27 ods. 3, § 30 Občianskeho zákonníka, keď za opatrovníka vyšetrovanej ustanovil Z. Z.. Tento je jej synom a je v priamom konflikte záujmov s vyšetrovanou práve pri týchto konkrétnych právnych úkonoch, čo bolo súdu dobre známe. Z. Z. nútil vyšetrovanú využívať jej zdravotné postihnutie a dôveru, aby sa táto vzdala celého jej dedičstva v jeho prospech a sama nič nenadobudla. Uviedla, že Z. Z. takto konal a aj koná v záujme sa obohatiť na úkor vyšetrovanej. V prípade nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozsudku však bude Z. Z. oprávnený zastupovať vyšetrovanú v dedičskom konaní, konkrétne bude oprávnený sa za ňu zdať dedičstva v jeho prospech, napriek zjavnému konfliktu záujmov, čo je neprípustné a protizákonné. Alternatívny petit č. 1 odôvodnila tým, že prihliadajúc na zjavný konflikt záujmov v dedičskom konaní a úkonoch s tým súvisiacimi mal súd prvej inštancie dôsledne aplikovať § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a za opatrovníka pri týchto konkrétnych právnych úkonoch ustanoviť Mesto Nitra, ktorý by vyšetrovanú zastupoval v dedičskom konaní a súvisiacich úkonoch. Namietala tvrdenie súdu prvej inštancie, že osobitného opatrovníka na zastupovanie v dedičskom konaní je možné ustanoviť až po právoplatnosti rozsudku v samostatnom konaní, keď na strane druhej Z. Z. ustanovil za opatrovníka ku konkrétnym právnym úkonom práve v dedičskom konaní, čo je vo vzájomnom logickom rozpore. Ak by sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie a teda by osobitného opatrovníka neustanovil, tak mala za to, že odstrániť opísaný protiprávny stav možno tak, že súd z výroku rozsudku vypustí ustanovenie o obmedzení spôsobilosti vyšetrovanej „vzdania sa dedičstva a prevodu majetku dedičstva v dedičskom konaní ako aj spísania závetu“ a ponechá len všeobecnú úpravu „nakladanie s majetkom“ a „prevod majetku na tretie osoby“. Týmto spôsobom na jednej strane nebude Z. Z. oprávnený z rozsudku k týmto konkrétnym právnym úkonom v dedičskom konaní, ale na strane druhej bude vyšetrovanej i naďalej obmedzená spôsobilosť v tomto smere.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie i H. Z., ktorá žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a návrh v celom rozsahu zamietnuť, alternatívne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch odvolania poukázala na odvolanie jej syna Z. Z., s ktorým sa stotožnila a uviedla, že obmedzením jej spôsobilosti na právne úkony súd nerešpektuje a obmedzuje jej práva a slobody. Po oboznámení s rozsudkom sa jej zdravotný stav zhoršil, nevie sa stotožniť s tým, že súd nerešpektuje jej slobodné rozhodnutie. Tento stav negatívne vplyva na jej zdravotný stav, pretože ho vníma ako krivdu a nespravodlivosť. Napriek tomu, že trpí vážnou psychickou poruchou, vie povedať svoj názor a vyjadriť, aj keď v jednoduchšej forme, podstatu toho, čo považuje za správne. Žiadala, aby odvolací súd pristúpil k veci objektívne a v jej záujme.

5. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal aj Z. Z., ktorý odvolaním napadol rozsudok v celom rozsahu a žiadal tento zmeniť a žalobu zamietnuť. Namietal, že súd nerešpektuje ústavné práva a slobody jeho matky a bol vynesený na základe neúplne zisteného skutočného stavu veci. Podľa neho súd na jednej strane uznáva rozhodnutie jeho matky že si ho vybrala za opatrovníka, ale na druhej strane iné jej rozhodnutie, týkajúce sa majetku nerešpektuje. Namietal, že súd prvej inštancie

nesprávnym procesným postupom znemožnil jeho matke, aby uskutočňovala jej prináležiace procesné práva, nevykonával ním navrhované dôkazy a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď uprednostnil a obmedzil spôsobilosť na právne úkony jeho matky v rozpore s čl. 12 Dohovoru o právach zdravotne postihnutých osôb a iných medzinárodných dokumentov, pred jej samotným rozhodovaním. Mal za to, že právo vlastníť a nakladať s majetkom je osobám so zdravotným postihnutím neoprávnené obmedzované. Argumentoval, že súd ani raz nerešpektoval jeho návrh na pribratie PhDr. Bielikovej ako klinického psychológa do konania, hoci vie relevantne posúdiť správanie probanda v rámci sociálnych väzieb a zároveň sa vyjadril k tomu, či je, alebo nie je schopný, resp. v akom rozsahu, uskutočňovať samostatné rozhodnutia. Pochybenie videl aj v tom, že súd svoje rozhodnutie odvíjal od výpovedí svedkov, ktorí už viac ako 3 roky s matkou nie sú v žiadnom kontakte a ktorí popisovali situáciu a správanie matky ešte za života otca, resp. bezprostredne po jeho smrti, kedy bola v zlom psychickom, ale i fyzickom stave. Namietal tiež, že súd pochybil, keď napriek ospravedlneniu jeho matky a žiadosti o rušenie termínu pojednávania, konal a vypočul znalca MUDr. Kollára bez jej prítomnosti, čím bola ukrátená na svojich právach. Súd nevyhovел ani žiadosti matky o jej výsluch v domácom prostredí i napriek tomu, že na vhodnosť upozornil sám znalec. Bol tiež toho názoru, že neobstoja ani argumenty súdu súvisiace so zabezpečením ochrany matky pred ekonomickou závislosťou. Poukázal na to, že znalec si vo svojich záveroch odporuje, pretože raz tvrdí, že matka sa vie rozhodnúť, že žiadny predložený doklad, zmluvu, atď. bez konzultácie nepodpíše, na strane druhej tvrdí, že rozhodovať o majetkových záležitostiach nevie.

6. K odvolaniu navrhovateľky, k odvolaniu H. Z. a Z. Z. sa písomne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra, ktorý navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahle znalecké dokazovanie, pričom nimi uvádzané skutočnosti dostatočne odôvodňujú záver, na základe ktorého súd menovanú obmedzil v spôsobilosti na právne úkony. Ďalej uviedol, že návrh navrhovateľky na ustanovenie osobitného zástupcu pre H. Z. na zastupovanie v dedičskom konaní považuje v tomto konaní, predmetom ktorého je konanie o spôsobilosti na právne úkony, za nadbytočný a preto nedôvodný. Zákonným zástupcom sa súdom ustanovený opatrovník stáva až na základe právoplatného rozhodnutia, teda v uvedenom prípade ku kolízii záujmov medzi zákonným zástupcom a zastúpeným môže dôjsť až po uvedenom momente. V takejto situácii, ktorou je nepochybne dedičské konanie, v ktorom je zákonným zástupcom nesvojprávnej zároveň jedným z dedičov, však súd ustanoví osobitného zástupcu, tzv. kolízneho opatrovníka v súlade s § 272 CMP v nadväznosti na § 30 Občianskeho zákonníka.

7. V dôsledku podaných odvolaní rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 22.02.2018 č.k. 7CoP/28/2017 - 403, 7CoP/29/2017, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Zároveň odvolací súd odvolanie Z. Z. proti rozsudku súdu prvej inštancie odmietol a ďalším výrokom odmietol aj odvolanie H. Z. proti uzneseniu súdu prvej inštancie. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd po prejednaní veci urobil záver, že uvedený rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný po riadne zistenom skutkovom stave, postačujúcom pre dané rozhodnutie, najmä na základe odborných znaleckých posudkov, a z toho dôvodu vo veci aj správne právne rozhodol. Vzhľadom na to odvolania posúdil odvolací súd ako neopodstatnené. Ohľadom odvolaní podaných H. Z., a to odvolanie proti rozsudku vo výroku o obmedzení spôsobilosti na právne úkony H. Z., ako aj odvolanie proti uzneseniu č.k. 24Ps/25/2013-147 zo dňa 10.12.2014 o priznaní znalečného, tieto odvolania odvolací súd odmietol ako odvolania podané neoprávnenou osobou podľa § 386 písm. b) CSP. Poukázal na to, že účastníkmi konania v danej veci sú navrhovateľka C. H. a obmedzovaná osoba H. Z. zastúpená v konaní ustanovením opatrovníkom Mestom Nitra. Iba títo boli oprávnení podávať opravné prostriedky proti rozhodnutiam vydaným v tomto konaní, konkrétne proti uzneseniu o znalečnom i proti rozsudku vo veci samej. Nič na tom nemení ani uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 24Ps/25/2013-83 zo dňa 10.06.2014, ktorým súd pribral do konania „účastníkov“ Z. s odkazom na ust. § 189a ods. 1 OSP a § 94 ods. 2 OSP, pretože takéto rozhodnutie bolo v čase jeho vydania predčasné a nadbytočné nakoľko podľa § 189a ods. 1 OSP sa mohol V. Z. stať účastníkom konania až v štádiu po kladnom rozhodnutí o obmedzení spôsobilosti na právne úkony (t.j. vydaním rozsudku) a účastníkom konania sa nemohol stať ani v postavení opatrovníka v konaní o spôsobilosti na právne úkony, pretože už takýto opatrovník bol súdom ustanovený, a to Mesto Nitra. Odvolací súd posudzujúc obe odvolania V. Z. dospel k záveru, že jeho odvolanie proti rozsudku vo výroku o obmedzení spôsobilosti na právne úkony, ako aj proti uzneseniu o znalečnom je potrebné odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b) CSP).

8. H. Z. a Z. Z. podali proti rozsudku Krajského súdu v Nitre dovolanie. Najvyšší súd uznesením č.k. 2Cdo/136/2019 zo dňa 31.03.2020 zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre z 22.02.2018 sp.zn. 7CoP/28/2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení dovolací súd uviedol, že dovolacia

námietka dovolateľov týkajúca sa prípustnosti a aj dôvodnosti podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je opodstatnená. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že Z. Z. bol uznesením súdu prvej inštancie z 10. júna 2014 č. k. 24Ps/25/2013-83 pribratý ako účastník konania a teda týmto uznesením v zmysle § 237 CMP Libor Ligač získal procesné postavenie účastníka konania, so všetkými procesnými právami a povinnosťami v tomto to konaní. Dovolač súd tak konštatoval, že odmietnutím odvolania Z. Z. odvolacím súdom a teda jeho nesprávnym procesným postupom došlo v zmysle v zmysle § 420 písm. f) CSP k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

9. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“, v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok, ďalej len „CMP“) viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP), a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky, odvolanie H. proti rozsudku nie sú dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k jednoznačnému záveru, že súd prvej inštancie vec po právnej stránke správne posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil, pretože jeho argumentácia je vecne správna, objektívna a presvedčivá. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, a preto s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval. Vzhľadom na to, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

11. V predmetnej veci súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku, výsluchu H. Z., ako aj výpovedí svedkov - osôb, ktoré sú s posudzovanou v kontakte a dokážu najlepšie posúdiť je zdravotný stav. Vo veci rozhodol v súlade s ustanovením § 10 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak fyzická osoba pre duševnú poruchu, ktorá nie je len prechodná, alebo pre nadmerné požívanie alkoholických nápojov alebo omamných prostriedkov či jedov je schopná robiť len niektoré právne úkony, súd obmedzí jej spôsobilosť na právne úkony a rozsah obmedzenia určí v rozhodnutí. Súd posudzovanú nepozbavil spôsobilosti na právne úkony, teda návrhu v celom rozsahu nevyhoviel, ale túto spôsobilosť len obmedzil v rozsahu uvedenom vo výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd tiež poukazuje na závery znaleckých posudkov, z ktorých jednoznačne vyplynul záver, že H. Z. trpí demenciou stredne ťažkého stupňa na cievnom podklade, pričom sa jedná o trvalú duševnú poruchu, ktorú nie je možné zvrátiť ani vhodnou liečbou. Zároveň nie je schopná sama si zaobstaráť potrebné veci k bežnému životu a je odkázaná na pomoc a opatrovateľskú starostlivosť, nie je schopná sa sama o seba postarať, nevie sa správne orientovať v čase a priestore, s peniazmi nedokáže narábať a hospodáriť, v spoločnosti si nevie vybaviť svoje osobné a úradné záležitosti a nie je ani schopná uvedomiť si obsah a význam právnych úkonov, ani správne vnímať význam súdneho konania a rozhodnutia. Tieto závery MUDr. Kozíka boli následne potvrdené aj znaleckým posudkom č. 132/2016 vypracovaným forensic.sk, Inštitútom forenzných medicínskych expertíz, s.r.o., znaleckou organizáciou, ktorý dodal, že pri vhodnom a ohľaduplnom vysvetlení je H. Z. schopná vnímať základný význam tohto súdneho konania a rozhodnutia o spôsobilosti na právne úkony. Tieto znalecké posudky jednoznačne vyvracajú závery ostatných predložených lekárskeho správ. Duševná porucha obmedzovanej osoby je totiž trvalá a nezvratná.

12. V rozsahu obmedzenia spôsobilosti na právne úkony H. Z. súd ustanovil jej syna Z. Z., s ktorým žije v spoločnej domácnosti za jej opatrovníka, ktorý je povinný ju v tomto rozsahu zastupovať a predkladať súdu správu o osobe opatrovanca a o nakladaní s jej majetkom dva krát ročne vždy k 30.06. a 31.12. za predchádzajúce polročné obdobie a po skončení funkcie je povinný predložiť záverečný účet zo správy majetku opatrovanca. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd uvádza, že tvrdenia H. Z. v odvolaní, že rozhodnutie nerešpektuje jej ústavné práva a slobody a rozsudok bol vynesený na základe neúplne zisteného skutočného stavu veci sú nedôvodné, keďže súd prvej inštancie zohľadnil všetky relevantné zistenia a rozhodol tak v najlepšom záujme H. Z.. Súd vzhľadom k záverom znaleckých posudkov nemohol rešpektovať jej názor ohľadne ponechania jej plnej spôsobilosti na práva, avšak na druhej strane jej nepochybné, že Z. Z. sa o ňu riadne osobne stará a zabezpečuje jej všetky pre ňu nevyhnutné záležitosti.

13. K odvolacím námietkam H. Z. odvolací súd dodáva, že článok 12 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím (ďalej len „Dohovor“), ktorý bol prijatý v roku 2006 v New Yorku a pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť 25. júna 2010, výslovne deklaruje, že osoby so zdravotným postihnutím majú spôsobilosť na právne úkony vo všetkých oblastiach na rovnakom základe s ostatnými. Zmluvné štáty sa zaviazali prijať príslušné opatrenia, ktoré umožnia osobám so zdravotným postihnutím prístup k pomoci, ktorú môžu potrebovať pri uplatňovaní svojej spôsobilosti na právne úkony. Ďalej sa

štáty zaviazali zabezpečiť, aby všetky opatrenia týkajúce sa uplatňovania spôsobilosti na právne úkony rešpektovali práva, vôľu a preferencie danej osoby, aby zabráňovali konfliktu záujmov a nenáležitému ovplyvňovaniu, aby boli primerané a prispôsobené situácii danej osoby, aby sa uplatňovali čo najkratšie a aby podliehali pravidelnej kontrole zo strany príslušného, nezávislého a nestranného orgánu alebo súdu. Tieto záruky musia byť primerané tomu, do akej miery uvedené opatrenia ovplyvňujú práva a záujmy danej osoby. Odvolací súd nesúhlasí s tvrdením, že rozhodoval v rozpore s uvedeným článkom Dohovoru, nakoľko mal pri svojom rozhodovaní na zreteli najlepší záujem obmedzovanej osoby, a to už s poukazom na vykonané znalecké dokazovanie.

14. K námietke navrhovateľky, že Z. Z. ako syn obmedzovanej osoby je v priamom konflikte záujmov s vyšetrovanou H. Z. práve pri týchto konkrétnych súdom určených právnych úkonoch, nepovažuje za opodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že pokiaľ nie je právoplatne rozhodnuté o ustanovení Z. Z. za opatrovníka, nedochádza ani ku kolízii záujmov medzi nimi. V súčasnom stave ani odvolací súd nevidel kolíziu v záujmoch, táto by mohla vzniknúť až priamo v konaní o dedičstve, ktoré súd nemôže riešiť vopred predmetným rozhodnutím. Následne potom v dedičskom konaní, v ktorom je zákonný zástupca obmedzenej osoby zároveň jedným z dedičov, súd ustanoví osobitného zástupcu, tzv. kolízneho opatrovníka v súlade s § 272 CMP v nadväznosti na § 30 Občianskeho zákonníka. Je zrejmé, že v dedičskom konaní potom budú práva H. Z. chránené práve ustanovením osobitného kolízneho opatrovníka, u ktorého bude vylúčený konflikt záujmov. Odvolací súd preto považoval aj odvolanie navrhovateľky za neopodstatnené.

15. Odvolací súd sa s poukazom na rozhodnutie dovolacieho súdu zaoberal aj odvolaním účastníka konania Z. Z. voči rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý namietal predovšetkým obmedzenie spôsobilosti na právne úkony jeho matky poukazujúc na nerešpektovanie ústavných práv a slobôd jeho matky a článok 12 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím. V tomto smere odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené dôvody (body 10,11,12). Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvej inštancie nerešpektoval jeho návrh na pribratie PhDr. Bielikovej ako klinického psychológa do konania. Odvolací súd uvádza, že Z. Z. v podaní zo dňa 28.05.2015 (čl. 179) žiadal výsluch PhDr. Bielikovej a vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, v rámci ktorého súd práve s ohľadom na správy z psychologického vyšetrenia H. Z. vypracované PhDr. Alenou Oravcovou a PhDr. Zuzanou Bielikovou, ktoré čiastočne odporujú záverom znaleckého posudku MUDr. Petra Kozíka, ustanovil „forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o.“ za znalca, a to za účelom preskúmania znaleckého posudku podaného MUDr. Petrom Kozíkom, ako aj predložených správ menovaných psychologičiek. Ako už bolo uvedené vyššie, kontrolný znalecký posudok v podstate potvrdil závery MUDr. Kozíka a zároveň sa vysporiadal aj so závermi psychologického vyšetrenia PhDr. Zuzany Bielikovej a PhDr. Aleny Oravcovej. Súd prvej inštancie sa teda riadne vysporiadal s námietkami zo strany Z. vykonaním ďalšieho znaleckého dokazovania. Je zrejmé, že len samotný výsluch psychologičky PhDr. Bielikovej by nebol schopný odstrániť prípadné rozpory, pretože posúdenie zdravotného stavu danej osoby z hľadiska spôsobilosti na právne úkony je možné vykonať len špecializovaným lekárom. Nie je možné súhlasiť ani s námietkou, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odvíjal od výpovedí svedkov, ktorí viac ako tri roky nežijú s menovanou v spoločnej domácnosti. Súd síce týchto svedkov vypočul, rovnako ako svedkov navrhnutých Z. Z., avšak svoje rozhodnutie nezaložil len na týchto svedeckých výpovediach, ktoré sa nakoniec aj rôznia, ale najmä na znaleckom posúdení zdravotného stavu menovanej osoby. Súd prvej inštancie tiež neopomenul výsluch H. Z., keďže aj zo znaleckého posudku Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s.r.o. vyplynulo, že menovaná je pri vhodnom a ohľaduplnom vysvetlení schopná pochopiť základný význam predmetného súdneho konania a rozhodnutia súdu, avšak nie je vzhľadom na svoj duševný stav schopná účelne a plnohodnotne sa zúčastniť pojednávania v predmetnej veci. Dodal, že v prípade potreby je schopná fyzicky sa zúčastniť pojednávania (napríklad za účelom „vzhladnutia súdom“) bez ohrozenia jej zdravotného stavu. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka Z. Z., že súd napriek ospravedlneniu jeho matky z účasti na pojednávanií konal v jej neprítomnosti a vypočul znalca MUDr. Kollára. Navyše je nepochybné, že v konaní mala H. ustanoveného opatrovníka, a to Mesto Nitra (uznesenie 24Ps/25/2013- 13 zo dňa 08.10.2013) s poukazom na § 187 OSP, ktorý opatrovník zastupuje osobu, o ktorej obmedzenie spôsobilosti na právne úkony ide. Opatrovník sa za menovanú zúčastňoval všetkých nariadených pojednávanií. Z uvedených dôvodov nie je možné hovoriť o porušení procesných práv menovanej, keď táto bola riadne zastúpená procesným opatrovníkom a zároveň podľa znalcov nebola schopná účelne a plnohodnotne sa zúčastňovať pojednávanií. Súd prvej inštancie na pojednávanií dňa 13.01.2017 vypočul menovanú, teda splnil povinnosť uvedenú v § 243 ods. 1,2 CMP, podľa ktorého „ súd vyslúchne osobu, o ktorej spôsobilosti sa koná. Súd výsluch uskutoční spôsobom, ktorý je vhodný a primeraný s ohľadom na zdravotný stav. Ak je výsluch na ujmu zdravotného stavu,

možno od výsluchu upustiť. Súd v takom prípade osobu, o ktorej spôsobilosti sa koná, vzhľadne. “ Keďže znalci sa v ostatnom znaleckom posudku vyjadrili, že menovaná je schopná fyzicky sa zúčastniť pojednávania bez ohrozenia jej zdravotného stavu, súd prvej inštancie nepochybil, keď neuskutočnil výsluch H. Z. v domácom prostredí, tak ako žiadala. Zo zápisnice o pojednávaní dňa 13.01.2017 vyplýva, že výsluch sa uskutočnil spôsobom, ktorý je vhodný a primeraný. Súd bol povinný zistiť názor tejto osoby a komunikácia súdu s osobou, o spôsobilosť ktorej ide, bola prispôbená zdravotnému stavu tejto osoby. Súd kládol menovanej primerané a zrozumiteľné otázky, pričom menovaná na ne v rámci svojich možností odpovedala.

16. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky, H. Z. a Z. Z. nie sú dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. Účastník konania Z. Z. napadol odvolaním aj uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 24Ps/25/2013-147 zo dňa 10.12.2014, ktorým priznal znalci MUDr. Petrovi Kozíkovi znalečné vo výške 222,78 eura za vyhotovenie dodatku k znaleckému posudku. V odvolaní namietal predovšetkým skutočnosť, že k vypracovaniu dodatku došlo bez toho, aby bol súdom k tomuto úkonu znalec ustanovený, resp. aby boli súdom zadané potrebné otázky a úlohy, čím znalec porušil ustanovenia §1 písm.a) vyhlášky č. 491/2004 Z.z. o odmenách. Uviedol, že súd listom iba vyzval znalca k tomu, či je potrebné vykonanie ďalšieho dokazovania. Ak by to bolo potrebné, mal samostatným rozhodnutím zadať znalci doplňujúce otázky, na ktoré mal znalec vo vypracovanom dodatku odpovedať. Tiež namietal, že znalec si vo vyúčtovaní uplatnil úkony, ktoré si už uplatnil v rámci vyúčtovania vo vzťahu k znaleckému posudku č. 17/2013, preto došlo k porušeniu ust. § 18 ods. 4 vyhlášky č. 490/2004 Z.z.

18. Odvolací súd k námietkam odvolateľa voči uvedenému uzneseniu uvádza, že súd prvej inštancie ustanovil uznesením č.k. 24Ps/25/2013- 15 zo dňa 08.10.2013 MUDr. Petra Kozíka za znalca v tomto konaní (výrok I.). Podľa §1 písm.a) vyhlášky č. 491/2004 Z.z., vyhláška ustanovuje spôsob určenia a výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času za znaleckú činnosť, tlmočnickú činnosť alebo prekladateľskú činnosť (ďalej len "činnosť") vykonávanú znalcom na základe zmluvy, ustanovenia alebo pribratia súdom alebo iným orgánom verejnej moci. Odvolací súd považoval za nesporné, že súd prvej inštancie postupoval v zmysle §1 písm.a), pretože menovaného znalca riadne pribral do konania uznesením a na základe tohto znalca vypracoval znalecký posudok. Keďže znalec bol riadne ustanovený súdom za účelom vykonania znaleckej činnosti, súd prvej inštancie nebol povinný ho opätovne ustanoviť za znalca za účelom vypracovania dodatku k pôvodnému znaleckému posudku. Zo spisu ďalej vyplýva, že súd zaslal spolu s prípisom spis znalci s tým, aby sa znalec vyjadril, či skutočnosti, ktoré sú uvedené v zápisniciach o pojednávaní zo dňa 8.4.2014 a 18.9.2014, správa od PhDr. Oravcovej a nasl., správa z lekárskeho vyšetrenia MUDr. Peškovou a nasl., ospravedlnenie H., svedčia o správnosti jeho znaleckého posudku alebo je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Keďže súd znalci zaslal celý spis, znalec sa musel opätovne oboznámiť so spisom a predovšetkým všetkými listinami, ktoré mohli spochybníť správnosť jeho posudku, ako aj jeho vlastným posudkom č. 17/2013. Znalec preto vykonal doplnenie znaleckého úkonu vypracovaním Doplnku č. 1, pretože v konaní boli dodatočne zistené nové skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na závery znalca a tieto neboli zohľadnené v podanom znaleckom posudku (§ 18 ods. 4 písm. a) vyhlášky č. 490/2004 Z.z. účinne v čase vyhotovenia doplnku k ZP). Podľa názoru odvolacieho súdu znalec nijako nepochybil, keď vypracoval Doplnok č. 1 k ZP, pretože aj keď súd prvej inštancie výslovne neuviedol, že má vypracovať doplnok, v skutočnosti zaslal znalci celý spis, s ktorým sa znalec musel oboznámiť, preštudovať nové listiny a až následne zaujať stanovisko, čo znalec urobil vo forme doplnku k ZP, čo je plne v súlade s ust. § 18 ods. 4 písm. a) vyhlášky č. 490/2004 Z.z. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou odvolateľa, že znalec si vo vyúčtovaní opakovane uplatnil úkony, ktoré si už účtoval v rámci vyhotovenia ZP č. 17/2013. Vo vyúčtovaní (čl. 132) znalec uvádza preštudovanie spisu (nie prvotné), ktoré je nevyhnutné na to, aby sa znalec oboznámil s novými skutočnosťami. Ďalším úkonom je samotné spracovanie znaleckého úkonu, teda vypracovanie Doplnku č.1, ktorý znalec predložil súdu.

19. Vzhľadom k uvedeným dôvodom odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 24Ps/25/2013-147 zo dňa 10.12.2014 s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).